

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

664.6

Hely

Idő

"1916"

Személy

Helyszám

Szerző: ~

Cím: A zsemlyéről.

Forrás: Népszava.

Bp

(Hely)

916. III. 24.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A zsemlyéről.

*

A süteményuzsora.

Sokat beszéltek az utóbbi időben a zsemlyéről, de nem történt semmi, hogy végre megmentsék a főváros lakosságát a cukrászok uzsorájától. Ugy tudjuk, hogy a Közéletmezősi Hivatal megengedte a zsemlyesütést és a törvényhatóságokra bizta a további intézkedést. Érthetetlen tehát, hogy a fővárosban miért tiltják az olesó és izletes süteményárak előállítását, holott a cukrászsütemet mindenütt kenyérjegy nélkül árusítják. Az *Élelmezési Munkás* a zsemlyéről a következőket írja:

Sokat beszéltek és irfak az utóbbi hetekben a zsemlyéről. Mindenki azt mondja, írja, hogy sütni kellene és miért nem sűtik? Mi is ugy vagyunk vele. Nem értjük, miért nincs éppen a fővárosban zsemlye, amikor tele van a város rosszabbnál rosszabb, utálatosnál utálatosabb, mindenféle uggynevezett cukrászsüteménnyel. Pedig ezek a süteménynek nevezett valamik is részben 50 százalékban a rendelet szerint — sőt magasabb százalékban is — lisztből készülnek. Ezek az áruk kenyérjegy nélkül fogyaszthatók korlátlan mennyiségben. Ha szabad volna zsemlyét sütni, az így kenyérjegy nélkül elhasznált lisztmennyiség is csak lisztjegy ellenében fogyasztatna el és megmaradna a tömérdek mennyiségű tojás, vaj, zsír, cukor, turó, dió, mál, stb., ami ezen árukba van keverve, amit ma kényszerből fogyaszt el a fogyasztó ezen áruk fogyasztásakor. Ezek a túlnyomó részben inkább szemét, mint süteményárak — tessék csak megtekinteni a pályaudvarok környékén és hasonló nyilvános helyeken — borzasztó uzsoraáron kerülnek eladásra és csak azok vehetik, akiknek sok pénzük van. Így azt a következtetést is le szabad vonni,

hogy azok jutnak korlátlan mennyiségben lisztből készült áruhoz, akik kevésbé vannak a lisztfogyasztás korlátolt mennyiségére utalva. Sok száz zsák liszt kerül így elfogyasztásra, amelyért a kenyérjegy nem kötelező. Pedig, ha zsemlyét volna szabad sütni, ezen lisztmennyiség túlnyomó nagy része volna megtakarítható és sok más egyéb elhasznált élelmicikk, amelynek a fogyasztók nagy hiányát érzik.

Miért nem szabad hát mégsem a fővárosban zsemlyét sütni? Nekünk kétszeres érdekünk, hogy zsemlye legyen, mert nagyon sokan vagyunk munka nélkül és kénytelenek vagyunk olesó napszámosmunkát vállalni — ha kapunk —, hogy valahogy életünket tengessük. A sütőipar a mai termelésével a csődbe jutott. De a mindig több, a katonaságtól végleg elbocsátott társaink sem tudnak alkalmazásba jutni. A sütőiparban a háboru tartama alatt, 6-8 hónap kivételével, a sütőmunkások a legnagyobb munkanélküliséggel és a belőle következő nyomorral küzdenek. Munkaerő tehát van sok a fővárosban, sok az egész országban, akik elkészítenék a zsemlyét. A zsemlye súlyát is lehetne olyanképen megállapítani, hogy a kenyérjegyrendszeren egyáltalán nem volna szükség a változtatásra. Az élesztő kérdése sem képezhet akadályt, már azért sem, mert naponként egyszer korlátolt mennyiségben lenne szabad zsemlyét sütni, tehát elegendő idő volna a kelesztés fokozását aránytalanul kevés élesztővel lehetővé tenni. Kerületenként, a lakosság számarányához mérten kellene a fővárosnak kiutalni a zsemlyelisztet, amelyet aránylagosan osztana föl a kerület sütőüzemei között. Vagy rábizná ezt arra a testületre, amelyik jelenleg is végzi a kenyérlisztészétosztást. Minden véleményvel szemben fönntartjuk, hogy lehet zsemlyét sütni a főváros területén, annak semmi akadályja nincsen. Egyedül a fővárosnak kellene magát arra elszánnia, hogy addig, ameddig csak lehet, a drága, süteménynek csufolt és különféle áruk poecékolásával készült élelmiciktől megkímélje a fogyasztók tömegét és zsemlyét engedjen sütni a fogyasztóknak. Annak meg lesz az az örvendetes eredménye is, hogy nemcsak a gazdagok fog-

nak vájkálni a „süteményben”, hanem jut a proletárgyermeknek is egy falat zsemlye. Ami népegészségügyi szempontból sem éppen megvetendő helyzet.

Hogy nincs a fővárosban zsemlye, ennek egyik oka az is, hogy nálunk még mindig idegenkednek az ilyen kérdésekben a munkások érdekképviselőit meghallgatni s különféle, való vagy valótlan vélemények elhangzása után napirendre térnek a kérdés fölött, ha találnak olyan megoldást, amivel a gazdagok és egy részét a jobbmodu középosztályiak kiéleltik.